

[Poul Erik Dyrland]

mod ungdomsarbejdsløsheden, nu får ro til at arbejde efter loven med de bestemmelser, der er gældende nu.

Der er også brug for at indhøste forhåbentlig positive erfaringer om beskæftigelsesindsatsen for de 18-19-årige; hidtil er det stort set kun de negative erfaringer, der er dukket op til overfladen. Det vil blot skabe yderligere forvirring, hvis der i løbet af kort tid efter 1. april 1991 skal udsendes nye bekendtgørelser, cirkulærer og vejledninger, fordi man nu optager en ekstra målgruppe.

For det andet har KTO og Kommunernes Landsforening aftalt, hvad der skal være gældende regler vedrørende aflønning og arbejdstid for de unge under deltagelse i projekter. Både KTO og Kommunernes Landsforening har fremsat ændringsforslag i forhold til den gældende aftale om projektløn.

Vi er af den opfattelse, at arbejdsmarkedets parter selv skal have mulighed for at aftale, hvad der skal være gældende vilkår med hensyn til løn og arbejdstid, ikke mindst når de gennem fremsættelse af overenskomstforslag selv har vist interesse og initiativ hertil. Det er utilstedeligt, at regeringen således med fremsættelsen af nærværende lovforslag egentlig lægger pres på disse forhandlinger.

Forslaget er set med Socialdemokratiets øjne også et indgreb over for overenskomsterne på det private arbejdsmarked, idet arbejdsministerens forslag også omfatter forslag om nedsættelse af arbejdstiden ved privat ansættelse med løntilskud; sådan læser vi i hvert fald forslaget.

I Socialdemokratiet er vi af den opfattelse, at dette forslag er med til at lægge gift for overenskomstforhandlingerne på det private arbejdsmarked.

For det tredje vil deltidprojekter på 30 timer være et urealistisk arbejdsforhold for de unge set i forhold til normalt arbejde, hvor arbejdstiden er 37 timer.

For det fjerde vil deltagere med en ugentlig arbejdstid på 30 timer ikke kunne optages i en arbejdsløshedskasse, idet optagelsesbetingelserne her er, at man skal have arbejde i mere end 300 timer inden for de sidste 10 uger for at blive fuldtidsforsikret. Således fastholder man de unge i det sociale system, lige det modsatte af, hvad man ellers ønsker med beskæftigelsesindsatsen.

Hvis de unge allerede er optaget i en a-kasse, vil de med kun 30 timers arbejdstid om ugen være længere om at optjene retten til dagpenge, end hvis de havde haft deres normale 37 timers arbejde. Derved er risikoen for at miste dagpengeretten større for de unge end for andre ledige.

Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår det, at lovforslaget vil give mulighed for at øge kapaciteten med 1.300 deltagere om året. Vi er ikke sikre på, at det vil ske; vi kender jo kommunernes økonomiske situation.

Sandsynligheden for, at kommunerne sparer på aktiviteten, er stor. Der bør ikke med det nuværende niveau spares på midlerne til bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden.

Pia Christmas-Møller (KF):

Nu har der her i debatten været en nogenlunde fordragelighedens ånd, hvilket er et godt udgangspunkt for forhandlinger og for resultater. Derfor var det lidt forstemmende at høre Socialdemokratiets indlæg til dette forslag. Vi hørte ord som »gift for de kommende overenskomstforhandlinger«, at det var en direkte fight imod de unge, fordi de ikke ville have mulighed for at blive medlem af en arbejdsløshedsforsikring, hvis de havde et job på 30 timer om ugen.

Jeg håber, at vi her kan fastslå i al stilfærdighed, at 10 x 30 timer giver 300 timer, og reglerne for optagelse i arbejdsløshedskasserne er i dag indrettet på en sådan måde, at kravet er, at man inden for 10 uger skal have haft 300 timers arbejde. Ergo må den lille regnetabel sige os, at man kan blive optaget i en arbejdsløshedsforsikring også med 30 timers arbejde ugentlig.

Nuvel, jeg vil ikke gå ind i en større polemik med Socialdemokratiet på nuværende tidspunkt. Jeg håber, at vi også denne gang kan nå en enighed.

Jeg er helt i enig i, at vi har behov for løbende at evaluere og indhøste erfaringer om de mange nye tiltag, vi gør på dette område, men vi kan ikke vente ret meget længere på at få nogle af de lidt ældre unge med i de aktiverende ordninger. Der er desværre alt for mange unge i alderen 18-30 år, som hverken er i uddannelsesaktivitet eller i beskæftigelse; de har kun kontanthjælpen og lediggangen at holde sig til. Vi har begrænsede ressourcer, og ud fra de to problemstillinger må vi prøve at gå i den rigtige retning. Det kan vi gøre ved at udnytte ressourcerne